

ledes stærkt fremme, da Skattelovene vare til Behandling, og i Loven om kommunal Beskatning og Statstilskud til Kommunerne er det i §§ 31 og 32 fastsat, at der af Statskassen aarlig skal ydes et Tilskud af $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr., og dette Tilskud skal saa fordeles til Kommunerne i Forhold til de Udgifter, de have haft til Alderdomsunderstøttelse, Skolevæsen, Fattigvæsen og de fri Fattiggasser. Der vil altsaa være al god Grund til at tage under Overvejelse, om man ikke skal gaa videre ad den Vej, naar Skattelovene, forhaabentlig inden alt for længe, revideres, al Anledning til at tage under alvorlig Overvejelse, om man ikke burde forhøje Statstilskuddet til Kommunerne. Oprindeligt var dette jo foreslaaet til $2\frac{1}{2}$ Mill. Kr., men det gik under Forhandlingerne ned til $1\frac{1}{2}$ Million. Altsaa, naar Skattelovene en Gang skulle til Revision — det ske inden ret længe! — henstiller jeg at gøre ogsaa dette Spørgsmaal til Genstand for Overvejelse.

I adskillige af de Kommuner, hvor der er en stor Arbejderbefolkning, drives der maaske større Virksomheder ved Aktieselskaber, og der er derfor forholdsvis faa større Skatteydere, medens der stilles store Krav baade til Skole-, Alderdomsforsørgelses- og Fattigvæsenet. Naar saa Skatteprocenten — væsentligt som Følge af Udgifter til de af mig her nævnte Foranstaltninger — bliver for høj, foretrække maaske de faa større Skatteydere at rejse hen til andre Kommuner, hvor de slippe for at udrede de store Skatter, f. Eks. ind til København, hvor der er en fast, lav Skatteprocent, eller til andre Kommuner, hvor der raader andre Forhold og ikke stilles saa store Krav til Skatteyderne. Men indtil man bliver enig om at forhøje Statstilskuddet — og det ligger jo ikke for i Øjeblikket —, kunde man ogsaa paa anden Maade tage Hensyn til Kommunerne saaledes, at deres Byrder ikke bleve uoverkommelige eller næsten uoverkommelige. Jeg kunde tænke mig, at man ved ny Loves Udarbejdelse søgte at undgaa at lægge ny Byrder paa Kommunerne, saaledes at man til Gennemførelse af forskellige sociale Foranstaltninger, forskellige Reformkrav, der toge Sigte paa at hjælpe det brede Lag i Samfundet, i særlig Grad befittede sig paa at lægge Udgifterne over paa Statskassen og ikke altid krævede betydelige Beløb af Kommunerne. For Øjeblikket synes Bestræbelserne jo ikke at gaa i den Retning.

Da saaledes Lovforslaget om forøget

Lønning til Folkeskolens Lærere blev forelagt — et Forslag, jeg ikke her skal komme nærmere ind paa, da det senere vil komme til Forhandling, men om hvilket jeg straks vil sige, at de deri foreslaaede Lønninger ingenlunde ere for høje, men at de navnlig for Lærernes Vedkommende paa Landet endog ere meget beskedne og sikkert kunne trænge til Forhøjelse — bebudedes det, at Kommunerne skulde udrede $1\frac{1}{4}$ Mill. Kr. til Forøgelse af disse Lønninger. Jeg havde gerne set, at Staten havde paataget sig hele denne forøgede Udgift. Jeg mener principielt, at Staten bør afholde alle Udgifter til Skolevæsenet, men da vi selvfølgelig ikke naa saa vidt foreløbig, havde det været et Skridt i den rigtige Retning, om man, som sagt, havde ladet Statskassen udrede hele den forøgede Udgift. Dansk Købstadsforenings Repræsentantskab vil i den nærmeste Fremtid afholde Møde for at drøfte dette Spørgsmaal, og jeg tager sikkert ikke fejl i, at de af mig her fremsatte Anskuelser og Ønsker paa det nøjeste ville falde sammen med de Krav og Ønsker, der ville komme til Orde paa Repræsentantskabsmødet, ligesom de ogsaa ere i god Overensstemmelse med de Ønsker, der ville fremkomme i det Møde, som vil blive afholdt af de forskellige Sogneraadsforeninger inden ret længe om samme Sag, som jeg her gør mig til Talsmand for.

Men der er andre Omraader, hvor man fra Lovgivningsmagtens Side og navnlig fra dette Tings Side kunde tage Hensyn til Kommunalbestyrelserne, uden at det i særlig Grad vilde paaføre Statskassen nogen større Udgift. Jeg skal i den Forbindelse nævne et Par Spørgsmaal fra min egen Valgkreds. Jeg skal ikke opholde mig længe ved disse Spørgsmaal, fordi jeg havde dem fremme her i Tinget i Fjor, men de vise, at Administrationen ofte stiller sig mindre velvilligt over for Kommunerne, og at man ved at stille sig mere velvilligt vilde kunne imødekomme ret rimelige Krav og derved lette Kommunerne deres Arbejde og maaske ogsaa hjælpe dem over adskillige økonomiske Vanskeligheder, som nu kunne virke ret tyngende. Jeg nævnedes saaledes i Fjor, at vi i Silkeborg Byraad havde søgt hos den højtærede Trafikminister om at faa Tilladelse til at bibeholde en Jernbaneoverkørsel, hvis Nedlæggelse vil bidrage til, at man skiller Silkeborg i to Dele, og dette vil igen føre til, at Grundejerne i den ene Bydel ville lide et ret føleligt Tab. I Forvejen er der ret tyngende Skattebyrder i Silkeborg, og disse fattige Grundejere — det er Smaafolk,